

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Część LXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 25. kwietnia 1918.

Treść: (148.—150.) 148. Rozporządzenie, w sprawie ulg dla nauczycieli w państwowych średnich i niższych zakładach naukowych pod względem poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia z powodu ich służby wojskowej w czasie wojny. — 149. Rozporządzenie, w sprawie zgłaszania maszyn i kotłów. — 150. Rozporządzenie, dotyczące obrotu maszynami i kotłami.

148.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, z Ministrem rolnictwa i Ministrem skarbu z dnia 22. kwietnia 1918,

w sprawie ulg dla nauczycieli w państwowych średnich i niższych zakładach naukowych pod względem poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia z powodu ich służby wojskowej w czasie wojny.

W wykonaniu § 65., ustęp 3., ustawy z dnia 28. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 319, dotyczącej stosunku służbowego nauczycieli w państwowych średnich i niższych zakładach naukowych (pragmatyka służbowa dla nauczycieli), rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Jeżeli nauczyciel w rozumieniu artykułu 1. punkt 1. i 2., ustawy z dnia 28. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 319, dotyczącej stosunku służbowego nauczycieli w państwowych średnich i niższych zakładach naukowych (pragmatyka służbowa dla nauczycieli) z powodu, pozostającego w bezpośredniej łączności z jego służbą wojskową w czasie wojny, stał się bez rozmyślnego zawinienia ze swej strony niezdolnym do służby cy-

wilnej, natenczas doliczy się mu dla wymiaru emerytury 10 lat do jego policzalnego czasu służby, przyczem jednak w przypadkach, przewidzianych w ustawie z dnia 9. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 47, nie następuje przerachowanie po myśli § 1., ustęp 2., tej ustawy.

W razie istnienia okoliczności, na szczególne uwzględnienie zasługujących, można przyznać emeryturę także w wyższym jeszcze wymiarze, a to aż do pełnej kwoty poborów, policzalnej dla wymiaru emerytury

§ 2.

Jeżeli nauczyciel należący do kategorii oznaczonej w § 1. tego rozporządzenia w obliczu nieprzyjaciela padł albo z jakiegoś powodu, pozostającego w bezpośredniej łączności z jego służbą wojskową w czasie wojny, zmarł a śmierć tej nie jest powodem jego rozmyślnie zawińnięcie, natenczas otrzymają pozostali po nim członkowie rodziny normalne pobory zaopatrzenia, choćby zmarły nie uzyskał jeszcze prawa do normalnej emerytury.

Jeżeli nauczyciel miał już prawo do normalnej emerytury, natenczas można w razie istnienia okoliczności, na szczególne uwzględnienie zasługujących, przyznać pobory zaopatrzenia wyższe od normalnych, a to dla członków rodziny pozostałych po nauczycielu z poborami XI., X. lub IX. klasy rangi aż do wysokości poborów zaopatrzenia w drugiej wyższej klasie rangi zaś członkom rodziny innych nauczycieli aż do wysokości poborów zaopatrzenia w bezpośredniej wyższej klasie rangi.

§ 3.

Jeżeli suplent (asystent) w państwowych średnich lub niższych zakładach naukowych stał się niezdolnym do służby wśród okoliczności, przytoczonych w § 1. tego rozporządzenia, natenczas przysądza mu się emeryturę w wysokości pobieranej na koniec rocznej remuneracji; emerytura ta nie może jednak przekraczać tej kwoty, jakaby wynikła, gdyby suplent (asystent) był już pobierał płacę początkową, przywiązaną do posady nauczycielskiej tej kategorii służby, do której należał w czasie swego ostatniego zatrudnienia.

Jeżeli suplent (asystent) w państwowych średnich lub niższych zakładach naukowych zmarł wśród okoliczności, przytoczonych w § 2. tego rozporządzenia, wówczas można pozostałym po nim członkom rodziny przysądzić w drodze łaski pobory zaopatrzenia aż do wysokości poborów zaopatrzenia, któreby im się należały, gdyby suplent (asystent) był już zajmował posadę nauczycielską najniższej klasy rangi tej kategorii służby, do której należał w czasie swego ostatniego zatrudnienia.

§ 4.

Jeżeli emerytura cywilna (cywilne pobory zaopatrzenia), obliczone przy zastosowaniu §§ 1. do 3., są wyższe, aniżeli emerytura wojskowa (wojskowe pobory zaopatrzenia), natenczas należy wymienionym tam osobom, względnie osieroconym członkom rodziny przysądzić i wyasygnować tytułem poborów cywilnych tę różnicę, jaka wynika każdorazowo z porównania emerytury cywilnej (cywilnych poborów zaopatrzenia), obliczonych według §§ 1. do 3., z emeryturą wojskową (wojskowymi poborami zaopatrzenia).

Przy ustalaniu emerytury wojskowej (wojskowych poborów zaopatrzenia) nie należy uwzględniać dodatków z powodu odniesionych ran ani 50procentowego dodatku do pensji wdowiej ani też dodatku przewidzianego w § 24. ustawy z dnia 27. kwietnia 1887, Dz. u. p. Nr. 41.

§ 5.

Przewidziane w §§ 2. i 3., ustęp 2., ulgi dla członków rodziny, pozostałych po wymienionych w tych paragrafach osobach, które padły w obliczu nieprzyjaciela, można zastosować do żon i dzieci osób, w obliczu nieprzyjaciela zaginionych.

§ 6.

Do przyznawania ulg po myśli niniejszego rozporządzenia są powołane władze centralne.

Ulg nie należą się od dnia zapadłości emerytury cywilnej (cywilnych poborów zaopatrzenia), jeżeli jednak pobory te nie mają być albo nie zostały

przyznane, począwszy od pierwszego dnia miesiąca, następującego po wstrzymaniu poborów aktywacyjnych, a to na czas trwania poboru, ustanowiony nstawowo dla emerytury (poborów zaopatrzenia) nauczycieli lub osób po nich pozostałych.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia z mocą obowiązującą wstecz od dnia 25. lipca 1914.

Ćwikliński jwh

149.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 23. kwietnia 1918,

w sprawie zgłaszania maszyn i kotłów.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, uchylając rozporządzenie ministeryjne z dnia 21. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 392, co następuje:

§ 1.

Pod warunkami wymienionymi w § 2. podlegają obowiązkowi zgłoszenia:

1. maszyny napędowe (maszyny parowe, turbiny parowe, lokomobile, motory spalinowe, jako to maszyny gazowe, motory benzynowe lub spirytusowe i motory naftowe) o sile większej niż 5 PS, wraz z przynależnością;

2. maszyny o prądach stałych (generatory, motory lub przetwornice) o sile większej niż 1 PS wraz z przynależnością;

3. maszyny o prądach zmiennych i obrotowych (generatory i motory) o więcej niż 1 KVA, wraz z przynależnością;

4. transformatory o więcej niż 1 KVA, wraz z przynależnością;

5. kotły parowe o powierzchni ogrzewanej większej niż 10 m².

§ 2.

Należy zgłosić maszyny i kotły parowe,

1. które są na składzie,
2. które nie są na razie w ruchu.

Maszyn i kotłów parowych, wyrabianych nie na skład, lecz sporządzonych na osobne zamówienie osób, używających ich, wytwórcy zgłaszać nie potrzebują.

Z pod obowiązku zgłaszania według punktu 1. i 2. wyjęte są maszyny i kotły, znajdujące się w zakładach państwowych lub wojskowych, tudzież w zakładach kolejowych lub przedsiębiorstwach żeglugi.

Z pod obowiązku zgłaszania według punktu 2. wyjęte są:

1. maszyny i kotły parowe przedsiębiorstw, będących w ruchu w okresie sezonu (przedsiębiorstwa rolnicze, fabryki cukru itp.), o ile można z pewnością przewidzieć ich puszczenie w ruch w najbliższej kanipanii;

2. kotły rezerwowe zakładów kotłowych będących w ruchu;

3. potrzebne do wykonania najwyższej pracy maszyny takich zakładów elektrycznych, które wykazują silne wahania obciążenia;

4. transformatory rezerwowe aż do łącznej wydajności 15% największego obciążenia sieci rozdzielczych, jakiego można się spodziewać.

Maszyny i motory rezerwowe zakładów, będących w ruchu, bezwarunkowo potrzebne do zabezpieczenia ruchu, należy osobno oznaczyć w zgłoszeniu jako takie.

Jeżeli z pewnością można przewidzieć puszczenie w ruch nie będących na razie w ruchu maszyn i kotłów przedsiębiorstw, utrzymywanych przez cały rok w ruchu, w ciągu najbliższych trzech miesięcy, to okoliczność tę należy zaznaczyć w zgłoszeniu we formie uwagi.

§ 3.

Zgłoszenia winien dokonać każdy, kto takie maszyny i kotły posiada, wyrabia, naprawia, używa, handluje niemi, wynajmuje lub dla innych przechowuje, a to pierwszy raz dnia 15. maja 1918, podług stanu z dnia 25. kwietnia 1918.

Później należy skutecznie zgłoszenie każdorazowo w ciągu dni 8:

- a) jeżeli zgłoszone maszyny lub kotły odstępuje się innym lub oddaje się innym w przechowanie (§ 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. kwietnia 1918, Dz. u. p. Nr. 150), a to z wymienieniem nowego posiadacza lub przechowcy,
- b) jeżeli maszyny lub kotły, które zgłoszono jako nie będące w ruchu, puszczone w ruch,
- c) jeżeli po dniu 25. kwietnia 1918 zajdzie jeden z przypadków, uzasadniających w myśl § 2. obowiązek zgłoszenia.

Do zgłoszeń należy używać wyłącznie urzędowych kart zgłoszenia, wyłożonych w izbach handlowych i przemysłowych.

Zgłoszenia należy przysyłać do Ministerstwa handlu; będą one utrzymywane w ewidencji przez Biuro pośrednictwa dla maszyn przy towarzystwie elektrotechnicznym we Wiedniu.

§ 4.

Nad przestrzeganiem przepisów tego rozporządzenia będzie czuwało Ministerstwo handlu przy pomocy inspektorów przemysłowych lub innych organów i w razie potrzeby zarząd wojskowy. W tym celu można zwiedzać urzędownie ubikacyjne przedsiębiorstwa i inne zakłady i wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa, a każdy winien udzielać Ministerstwu handlu i organom nadzorczym żądanych wyjaśnień.

§ 5.

Za przekroczenia przepisów tego rozporządzenia będą karali, władze polityczne pierwszej instancji aresztem do sześciu miesięcy lub grzywną do 20.000 K. Kary te można wymierzać także obok siebie. Władza polityczna może orzec również utratę uprawnienia przemysłowego, jeżeli przekroczenie popełniono w wykonywaniu przemysłu.

§ 6.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Wieser wlr.

150.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 23. kwietnia 1918,

dotyczące obrotu maszynami i kotłami.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się:

§ 1.

Maszyny i kotły, podlegające obowiązkowi zgłaszania w myśl § 1. i 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. kwietnia 1918, Dz. u. p. Nr. 149, oraz używane maszyny i kotły w rodzaju, wymienionym w § 1. wspomnianego rozporządzenia, wolno odstępować innym lub oddawać innym w przechowanie (także w najem itp.) tylko na podstawie osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu. Odnosi się to także do takich maszyn,

które przed wejściem rozporządzenia w życie już sprzedano, jednak do dnia wejścia rozporządzenia w życie kupującym jeszcze nie oddano.

§ 2.

Zezwolenie na odstąpienie (wynajęcie, oddanie w przechowanie itp.) będzie udzielane zasadniczo tylko wówczas, jeżeli odbiorca lub zamawiający potrzebuje maszyn lub kotłów do własnego przedsiębiorstwa. Starający się o nie może użyć także pośrednictwa upoważnionego handlarza maszyn. Wzbronione jest wprowadzanie kilku pośredników przy zakupie maszyny między wytwórcę lub innego posiadacza z jednej strony, a odbiorcę lub zamawiającego z drugiej strony. Do podań o zezwolenie należy używać formularzy, wyłożonych w izbach handlowych i przemysłowych.

§ 3.

Z pod przepisów § 1. wyjęte jest:

1. Odstępowanie maszyn i kotłów w postaci części połamanych (łamek żelaza łanego, starego żelaziwa).

2. Oddawanie maszyn i kotłów innym jednostkom w celach naprawy.

3. Oddawanie maszyn i kotłów biurom oznaczonym przez polityczne władze krajowe w myśl § 28. rozporządzenia z dnia 31. stycznia 1918, Dz. u. p. Nr. 37.

§ 4.

Wytwórcy i handlarze mają prowadzić księgę składową, z której musi być widoczna każda zmiana w stanie zapasów.

Zmiany w stanie zapasów muszą być pokryte odpowiednimi zezwoleniami.

§ 5.

Ogłaszane zapomocą prasy oferty sprzedaży i poszukiwania zakupu maszyn i kotłów w ro-

dzaju wymienionym w § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 23. kwietnia 1918, Dz. u. p. Nr. 149, muszą zawierać imię i nazwisko i miejsce przedsiębiorstwa (miejsce zamieszkania) — w pierwszym przypadku sprzedającego, a w drugim przypadku ubiegającego się o kupno. Odnosi się to do maszyn i kotłów każdej wielkości.

Anonsów nie odpowiadających temu przepisowi nie wolno przyjmować do ogłoszenia.

§ 6.

Nad przestrzeganiem przepisów tego rozporządzenia będzie czuwało Ministerstwo handlu przy pomocy inspektorów przemysłowych lub innych organów i w razie potrzeby zarząd wojskowy. W tym celu można zwiedzać urzędownie ubikacyjne przedsiębiorstwa i inne zakłady i wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa, a każdy winien udzielać Ministerstwu handlu i organom nadzorczym żądanych wyjaśnień.

§ 7.

Kto w podaniach o zezwolenie (§ 2.) podaje nieprawdziwe okoliczności lub w inny sposób wykracza przeciw przepisom tego rozporządzenia, będzie karany przez władze polityczne pierwszej instancji aresztem do sześciu miesięcy lub grzywną do 20.000 K. Kary te można wymierzyć także obok siebie. Władza polityczna może orzec również utratę uprawnienia przemysłowego, jeżeli przekroczenie popełniono w wykonywaniu przemysłu.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Wieser wfr.